

"মৰমৰ সন্তানসকল – বাবাৰ দৃষ্টি হৃদ আৰু বেহদৰো সিপাৰে যায়, তোমালোকো হৃদ (সত্যযুগ), বেহদ (কলিযুগ)ৰ সিপাৰে যাব লাগে"

*প্ৰশ্ন :- উচ্চতকৈও উচ্চ জ্ঞান ৰত্নৰ ধাৰণা কোনসকল সন্তানৰ ভালদৰে হয়?

*উত্তৰ :- যাৰ বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত থাকে, পবিত্ৰ হয়, তেওঁলোকৰ এই ৰত্নবোৰৰ ধাৰণা ভালদৰে হ'ব। এই জ্ঞানৰ কাৰণে শুদ্ধ পাত্ৰৰ প্ৰয়োজন। উল্টা-পুল্টা সংকল্পও বন্ধ হৈ যোৱা উচিত। পিতাৰ সৈতে যোগ লগাওঁতে-লগাওঁতে পাত্ৰ সোণৰ হৈ গ'লে তেতিয়াহে ৰত্ন টিকি থাকিব (ধাৰণ হ'ব)।

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই নিতৌ বহি বুজায়। এয়াতো সন্তানসকলক বুজাইছে – জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্যৰ এই সৃষ্টি চক্ৰ ৰচি থোৱা আছে। বুদ্ধিত এই জ্ঞান থকা উচিত। তোমালোক সন্তানসকলে হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰে যাব লাগে। পিতাতো হৃদ আৰু বেহদৰো সিপাৰে থাকে। তাৰো অৰ্থ বুজিব লাগে নহয় জানো। আত্মিক পিতাই বহি বুজায়। সেইটো টপিকো বুজাব লাগে যে জ্ঞান, ভক্তি, পাছত হ'ল বৈৰাগ্য। জ্ঞানকে কোৱা হয় দিন, যেতিয়া নতুন সৃষ্টি হয়। তাত এই ভক্তি অজ্ঞানতা নাথাকে। সেইখন হ'ল হৃদৰ সৃষ্টি কিয়নো তাত বহুত কম সংখ্যক থাকে। পাছত লাহে-লাহে বৃদ্ধি হয়। আধা সময়ৰ পাছত ভক্তি আৰম্ভ হয়। তাত সন্ন্যাস ধৰ্ম নাথাকে। সন্ন্যাস বা ত্যাগ নাথাকে। আকৌ পাছত সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হয়। ওপৰৰ পৰা আত্মাসকল আহি থাকে। ইয়াত বৃদ্ধি হৈ থাকে। হৃদৰ পৰা আৰম্ভ হয়, বেহদলৈ যায়। পিতাৰতো হৃদ আৰু বেহদৰো সিপাৰে দৃষ্টি যায়। তেওঁ জানে হৃদত কিমান কম সংখ্যক সন্তান থাকে পাছত ৰাৱণৰ ৰাজ্যত কিমান বৃদ্ধি হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ হৃদ আৰু বেহদৰো সিপাৰে যাব লাগে। সত্যযুগত সৃষ্টি কিমান সৰু হৈ থাকে। তাত সন্ন্যাস বা বৈৰাগ্য আদি নাথাকে। পাছত দ্বাপৰৰ পৰা পুনৰ আন ধৰ্মবোৰ আৰম্ভ হয়। সন্ন্যাস ধৰ্মও থাকে যিয়ে ঘৰ-সংসাৰৰ সন্ন্যাস কৰে। সকলোৱে জনাতো উচিত নহয় জানো। তাকে কোৱা হয় হঠযোগ আৰু হৃদৰ সন্ন্যাস। কেৱল ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰি জংঘললৈ গুচি যায়। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। জ্ঞানতো নাথাকেই। জ্ঞান মানে হৈছে সত্যযুগ-ত্ৰেতা সুখ। ভক্তি মানে অজ্ঞান আৰু দুখ। এয়া ভালদৰে বুজাবলগীয়া হয় তাৰ পাছত দুখ আৰু সুখৰো সিপাৰে যাব লাগে। হৃদ-বেহদৰ সিপাৰে। মনুষ্যই পৰীক্ষা নকৰে জানো। কিমানলৈ সমুদ্ৰ আছে, আকাশ আছে। বহুত চেষ্টা কৰে কিন্তু অন্ত পাব নোৱাৰে। এৰোপ্লেনত যায়। তাতো ইমান তেলৰ প্ৰয়োজন যাতে পুনৰ উভতিও আহিব পাৰে। বহুত দূৰলৈ যায় কিন্তু বেহদলৈ যাব নোৱাৰে। হৃদলৈকে যাব। তোমালোকতো হৃদ আৰু বেহদৰো সিপাৰে যোৱা। এতিয়া তোমালোকে বুজিব পাৰা প্ৰথমতে নতুন সৃষ্টি হৈছে হৃদৰ। বহুত কম মনুষ্য থাকে। তাক সত্যযুগ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান থকা উচিত নহয় জানো। এই জ্ঞান আন কাৰো নাই। তোমালোকক বুজাওঁতা হৈছে পিতা যিজন পিতা হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰে থাকে আৰু কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়, পুনৰ কয় – ইয়াৰ সিপাৰে যোৱা। তাতো একোৱেই নাথাকে। যিমান দূৰলৈ নোযোৱা, আকাশেই আকাশ। ইয়াকে কোৱা হয় হৃদ-বেহদৰ সিপাৰে। কোনেও অন্ত পাব নোৱাৰে। ক'ব অন্তহীন। অন্তহীন বুলি কোৱাতো সহজ কিন্তু অৰ্থ বুজি পোৱা উচিত। এতিয়া পিতাই তোমালোকক বুজনি দিয়ে। পিতাই কয় – মই হৃদকো জানো, বেহদকো জানো। অমুক-অমুক ধৰ্ম অমুক-অমুক সময়ত প্ৰতিষ্ঠা হৈছে! সত্যযুগৰ হৃদৰ ফালে দৃষ্টি যায়। তাৰ পাছত কলিযুগৰ বেহদৰ ফালে। আকৌ আমি সিপাৰে গুচি যাম। য'ত একোৱে নাই। সূৰ্য চন্দ্ৰৰো ওপৰলৈ আমি যাওঁ, য'ত আমাৰ শান্তিধাম, ছুইট হোম (মিঠা ঘৰ) আছে। এনেয়ে সত্যযুগো ছুইট হোম হয়। তাত শান্তিও আছে আৰু ৰাজ্য-ভাগ্য সুখো আছে – দুয়োটাই আছে।

ঘৰলৈ গ'লে তেতিয়া তাত কেৱল শান্তি হ'ব। সুখৰ নাম নল'ব। এতিয়া তোমালোকে শান্তিও স্থাপন কৰি আছা আৰু সুখ-শান্তিও স্থাপন কৰি আছা। তাততো শান্তিও আছে, সুখৰ ৰাজ্যও আছে। মূলবতনততো সুখৰ কথা নাই।

আধাকল্প তোমালোকৰ ৰাজ্য চলে আকৌ আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণৰ ৰাজ্য আহে। 5 বিকাৰৰ দ্বাৰাই অশান্তি হয়। 2500 বছৰ তোমালোকে ৰাজত্ব কৰা পাছত 2500 বছৰৰ পাছত ৰাৱণৰ ৰাজ্য হয়। তেওঁলোকেতো লাখ-লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে। একদম যেন মূৰ্খ কৰি দিছে। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ কল্পক লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়াতো মূৰ্খালি বুলি কোৱা নহ'ব জানো। অলপো সভ্যতা নাই। দেৱতাসকলৰ কিমান দৈৱী সভ্যতা আছিল। সেয়া এতিয়া অসভ্যতা হৈ পৰিছে। একোৱেই নাজানে। আসুৰী (অৱ)গুণ আহি গ'ল। আগতে তোমালোকেও একো জনা নাছিল। কাম কটাৰী চলাই আদি-মধ্য-অন্ত দুখী কৰি দিয়ে সেইবাবে তাক ৰাৱণ সম্প্ৰদায় বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ দেখুৱাইছে যে ৰামে বান্দৰ সেনা লৈছিল। এতিয়া ৰামচন্দ্ৰ হৈছে ত্ৰেতাৰ, তাত আকৌ বান্দৰ ক'ৰ পৰা আহিল, আকৌ কয় যে ৰামৰ সীতাক হৰণ কৰিছিল। এনেকুৱা কথাতো তাত নহয়ই। জীৱ-জন্তু আদিৰ 84 লাখ যোনি যিমান ইয়াত আছে সিমান জানো সত্যযুগ-ত্ৰেতাত থাকিব। এয়া গোটেই বেহদৰ ড্ৰামা (নাটক) পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকল বহুত দূৰদৰ্শী হ'ব লাগে। আগতে তোমালোকে একোৱেই জনা নাছিল। মনুষ্য হৈও নাটকক নাজানে! এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা সকলোতকৈ ডাঙৰ কোন হয়? উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ল ভগৱান। শ্লোকো গায় – উচ্চ তোমাৰ নাম উচ্চ তোমাৰ ধাম... এতিয়া তোমালোকৰ বাহিৰে আন কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। পিতাই হৃদ আৰু বেহদৰ দুয়োটা ৰহস্য বুজায়। তাৰ সিপাৰে একোৱেই নাই। সেয়া হ'ল তোমালোকৰ থকা স্থান যাক ব্ৰহ্মাণ্ড বুলিও কয়। যেনেকৈ ইয়াত তোমালোক আকাশ তত্ত্বত বহি আছা, তাত কিবা দেখিবলৈ পোৱা যায় নেকি? ৰেডিঅ'ত কয় আকাশবাণী। এতিয়া এয়া আকাশতো অন্তহীন হয়। অন্ত পাব নোৱাৰি। তেন্তে আকাশবাণী বুলি ক'লে মনুষ্যই কি বুজিব। এয়া যি মুখ আছে এয়া হ'ল পোলাৰ (শূন্য)। মুখেৰে বাণী (শব্দ) উচ্চাৰিত হয়। এয়াতো সাধাৰণ কথা। মুখেৰে শব্দ উচ্চাৰণ কৰা যাক আকাশবাণী বুলি কোৱা হয়। পিতাইও আকাশৰ দ্বাৰা বাণী উচ্চাৰিত কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰো গোটেই ৰহস্য শুনাইছে। তোমালোকৰ নিশ্চয় হৈছে। হওঁতে বহুত সহজ। যেনেকৈ আমি আত্মা তেনেকৈ পিতাও পৰম আত্মা হয়। উচ্চতকৈও উচ্চ আত্মা নহয় জানো। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পাইছে। সকলোতকৈ উচ্চ ভগৱান পাছত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ যুগল মেৰু (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ)। তাৰ পাছত ক্ৰমানুসৰি মালা চোৱা কিমান কম! তাৰ পাছত সৃষ্টি বাঢ়ি বাঢ়ি কিমান ডাঙৰ হৈ যায়। কিমান কৌটি দানা অৰ্থাৎ আত্মাৰ মালা হয়। এয়া সকলো হ'ল পঢ়াৰ কথা। পিতাই যি বুজাইছে সেয়া বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণ কৰা। কল্প বৃক্ষৰ ডিটেল (বিস্তাৰ)তো তোমালোকে শুনি থাকা। বীজ ওপৰত আছে। এয়া হৈছে ভেৰাইটি (বৈচিত্ৰ্যময়) বৃক্ষ। ইয়াৰ আয়ুস কিমান। বৃক্ষৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে গতিকে গোটেই দিন বুদ্ধিত যাতে এয়াই থাকে। এই সৃষ্টিকৰ্ত্তা কল্প বৃক্ষৰ আয়ুস একেবাৰে একুৰেট (সঠিক)। 5000 বছৰতকৈ এক ছেকেণ্ডৰো পাৰ্থক্য হ'ব নোৱাৰে। যিসকল সন্তান মজবুত হয় তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া কিমান জ্ঞান আছে। মজবুত তেতিয়া হ'ব যেতিয়া পবিত্ৰ হ'ব। এই জ্ঞান ধাৰণা কৰিবলৈ সোণৰ পাত্ৰৰ প্ৰয়োজন। পাছত এনেকুৱা সহজ হৈ যাব যেনেকৈ বাবাৰ কাৰণে সহজ। তেতিয়া তোমালোককো মাষ্টাৰ নলেজফুল বুলি ক'ব। আকৌ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি মালাৰ দানা হৈ যাবগৈ। এনেকুৱা কথা বাবাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এই আত্মাটিয়েও (ব্ৰহ্মা) বুজাই আছে। পিতায়ে এই শৰীৰৰ দ্বাৰাহে বুজায়, দেৱতাসকলৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা নহয়। পিতাই এবাৰে আহি গুৰু হয় তথাপিও পিতায়ে ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। 5000 বছৰৰ পাছত আহি ভূমিকা পালন কৰিব।

পিতাই বুজায় – উচ্চতকৈও উচ্চ মই হওঁ। তাৰ পাছত হ'ল মেৰু। যিয়ে আদিত মহাৰজা-মহাৰাণী হয়, তেওঁলোক আকৌ গৈ অন্তত আদি দেৱ, আদি দেৱী হ'বগৈ। এই গোটেই জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে য'তেই নুবুজোৱা আচম্ভিত হৈ যাব। এওঁলোকেতো ঠিকেই কয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ স্বৰূপ জনেই হৈছে নলেজফুল। তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও জ্ঞান দিব নোৱাৰে। এই সকলো কথা ধাৰণ কৰিব লাগে কিন্তু সন্তানসকলৰ ধাৰণা নহয়। হওঁতে বহুত চিম্পুল (সহজ)। কোনো জটিলতা নাই। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথম হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, তেতিয়াহে পবিত্ৰ পাত্ৰত ৰত্ন টিকি থাকিব। এয়া হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ৰত্ন। বাবাতো ৰত্নৰ বেপাৰী আছিল। বহুত ভাল হীৰা-মণিক আদি আহিছিল তেতিয়া ৰূপৰ চন্দুকত ৰূপাহ আদিত ভালদৰে ৰাখিছিল। যেতিয়া কোনোবাই দেখিব তেতিয়া ক'ব – এয়াতো বহুত ফাষ্টক্লাছ (উৎকৃষ্ট) বস্তু। এয়াও (জ্ঞান ৰত্নও) এনেকুৱা। ভাল বস্তু ভাল পাত্ৰত শোভা পায়। তোমালোকৰ কাণে শুনে। তাত ধাৰণা হয়। পবিত্ৰ হ'লে, বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে থাকিলে তেতিয়া ধাৰণা ভাল হ'ব। নহ'লে সকলো ওলাই যাব। আত্মাও কিমান সূক্ষ্ম। তাতে কিমান জ্ঞান ভৰি আছে। কিমান ভাল শুদ্ধ বৰ্তনৰ প্ৰয়োজন। কোনো সংকল্পও যাতে উদয় নহয়। উল্টা-পুল্টা সকলো সংকল্প বন্ধ হৈ যোৱা উচিত। সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰি যোৱা উচিত। মোৰ লগত যোগ লগাই-লগাই পাত্ৰ সোণৰ কৰি দিয়া যাতে ৰত্ন টিকি থাকে। পাছত আনকো দান কৰি থাকিব। ভাৰতক মহাদানী বুলি মান্যতা দিয়া হয়, সেই ধনতো বহুত দান কৰে। কিন্তু এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান। দেহ সহিত যি কিছু আছে সেয়া সকলো এৰি এজনৰ লগত বুদ্ধিৰ যোগ থাকিব লাগে। মইতো পিতাৰ হয়, এই ক্ষেত্ৰতে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)ৰ বিষয়েতো পিতাই শুনাই দিছে। পুৰুষাৰ্থ কৰাতো সন্তানসকলৰ কাম। তেতিয়াহে ইমান উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। কোনো ধৰণৰ উল্টা-পুল্টা সংকল্প বা বিকল্প উদয় হ'ব নালাগে। পিতাই হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ, হৃদ আৰু বেহৃদৰ সিপাৰে থাকে। বহি সকলো বুজায়। তোমালোকে বুজি পোৱা – বাবাই আমাক চায় কিন্তু মইতো হৃদ-বেহৃদৰ সিপাৰে গুচি যাওঁ। মই তাৰেই নিবাসী। তোমালোকো হৃদ-বেহৃদৰ সিপাৰে গুচি যোৱা। সংকল্প বিকল্প একোৱে যাতে উদয় নহয়। ইয়াৰ বাবে যত্নৰ প্ৰয়োজন। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ সমান হ'ব লাগে। হাতেৰে কৰ্ম কৰা, অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। গৃহস্থীতো বহুত আছে। গৃহস্থীয়ে যিমান জ্ঞান লয় সিমান ঘৰত (সেৱাকেন্দ্ৰত) থকা সন্তানসকলে নলয়। চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) চলাওঁতা, মুৰুলী পঢ়াওঁতাও ফেল হৈ যায় আৰু পঢ়োঁতাসকল আগত গুচি যায়। আগলৈ তোমালোকে সকলো গম পাই যাব। বাবাই একেবাৰে ঠিক কথা শুনায়। আমাক যিয়ে পঢ়াইছিল তেওঁলোকক মায়াই খাই পেলালে। মহাৰথীক মায়াই একদম গিলি পেলালে। এতিয়া নায়েই। মায়াবী বিশ্বাসঘাটক হৈ যায়। বিলাততো বিশ্বাসঘাটক হৈ পৰে নহয় জানো। ক'ত-ক'ত গৈ শৰণাপন্ন হয়। যিফালে পাৱাৰফুল (শক্তিশালী) হয় সেইফালে গুচি যায়। এই সময়ততো মৃত্যু সন্মুখত নাই জানো গতিকে বহু শক্তিশালী সকলৰ ওচৰলৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা পিতাহে শক্তিশালী হয়। পিতা হ'ল সৰ্বশক্তিমান। আমাক শিকাই-শিকাই গোটেই বিশ্বৰ মালিক কৰি দিয়ে। তাত সকলো পোৱা যায়। কোনো অপ্রাপ্ত বস্তু নাথাকে, যাৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে আমি পুৰুষাৰ্থ কৰিম। তাত কোনো এনেকুৱা বস্তু নাথাকে যিটো তোমালোকৰ ওচৰত নাথাকিব। সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি পদ পোৱা। পিতাৰ বাহিৰে এই কথাবোৰ আন কোনেও নাজানে। সকলো পূজাৰী। যদিও ডাঙৰ ডাঙৰ শংকৰাচাৰ্য আদি আছে, বাবাই তেওঁলোকৰ মহিমাও শুনায়। প্ৰথমতে পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰে ভাৰতক বহুত ভালকৈ সংযমত ৰখাৰ নিমিত্ত হয় সেয়াও যেতিয়া তেওঁলোক সতোগ্ৰধান হৈ থাকে। এতিয়াতো তমোগ্ৰধান হয়। তেওঁলোকৰ কি শক্তি থাকিল। এতিয়া তোমালোক যি পূজাৰী আছিল সেইসকলেই পুনৰ পূজ্য হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। বুদ্ধিত ধাৰণা হওক আৰু তোমালোকে বুজাই থাকা। পিতাকো স্মৰণ কৰা। পিতাইহে গোটেই বৃক্ষৰ ৰহস্য বুজায়। সন্তানসকল এনেকুৱা মিঠাও হ'ব লাগে। যুদ্ধ নহয় জানো। মায়াৰ

27-11-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

ধুমুহাও বহুত আহে। সকলো সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে সকলো ধুমুহা আঁতৰি যাব। ‘হাতমতাই’ৰ খেলৰ কথা নুশুনাই জানো। মুখত লাডু সুমুৱাই দিছিল, মায়া গুচি গৈছিল। লাডু উলিয়াই দিলেই মায়া আহি গৈছিল। ‘লাজুকীলতা’ আছে নহয়। হাত লগালে মৰহি যায়। মায়া বহুত তীক্ষ্ণ, ইমান উচ্চ পঢ়া পঢ়ি থাকোতে বগৰাই দিয়ে সেইবাবে পিতাই বুজাই থাকে - নিজকে ভাই-ভাই বুলি বুজা তেতিয়া হৃদ-বেহদৰ সিপাৰে গুচি যাব। শৰীৰে নাই তেতিয়া দৃষ্টি ক’লৈ যাব। ইমান যত্ন কৰিব লাগে, শূনি চেতনাহীন হৈ যাব নালাগে। কল্পই-কল্পই তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ চলে আৰু তোমালোকে নিজৰ ভাগ্য লাভ কৰা। পিতাই কয় - যি পঢ়িছা সকলো পাহৰি যোৱা। বাকী যি কেতিয়াও পঢ়া নাই সেয়া শূনা আৰু স্মৃতিত ৰাখা। তাক কোৱা হয় ভক্তি মাৰ্গ। তোমালোক ৰাজস্বৰ্ষি নহয় জানো। জঁটা খোলা আৰু মুৰুলী শুনোৱা। সাধু-সন্ত আদিয়ে যি শুনায় সেয়া সকলো হ’ল মনুষ্যৰ মুৰুলী। এয়া হ’ল বেহদৰ পিতাৰ মুৰুলী। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে জ্ঞানৰ মুৰুলীৰ দৰকাৰে নাথাকে। তাত জ্ঞানৰো দৰকাৰ নাই, ভক্তিৰো দৰকাৰ নাই। এই জ্ঞান তোমালোকে এই সংগমযুগত পোৱা আৰু পিতাই হৈছে এই জ্ঞান দিওঁতা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বুদ্ধিত জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণ কৰি দান কৰিব লাগে। হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰে এনেকুৱা স্থিতিত থাকিব লাগে যাতে কেতিয়াও উল্টা-পুল্টা সংকল্প বা বিকল্প উদয় নহয়। আমি আত্মা ভাই-ভাই হয়, এইটোৱে যাতে স্মৃতিত থাকে।
- (2) মায়াৰ ধুমুহাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ পিতাৰ স্মৃতিৰূপী লাডু মুখত সুমুৱাই ৰাখিব লাগে। সকলো সহ্য কৰিব লাগে। ‘লাজুকীলতা’ৰ দৰে হ’ব নালাগে। মায়াৰ লগত পৰাজয় হ’ব নালাগে।

*বৰদান:- সকলো সন্তানক সহযোগী কৰি প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা মুকলি কৰোঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা

প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা তেতিয়া মুকলি হ’ব যেতিয়া সকলো সন্তানধাৰীসকলে একেলগে ক’ব যে শ্ৰেষ্ঠ সন্তান হৈছে ঈশ্বৰীয় সন্তান, আধ্যাত্মিক সন্তান গতিকে এয়াই এটা পৰমাত্ম সন্তান। এতিয়া সকলোৱে এখন ষ্টেজ (মঞ্চ)ত একত্ৰিত হওঁক এনেকুৱা স্নেহ মিলন কৰা। ইয়াৰ কাৰণে সকলোকে স্নেহৰ সূত্ৰত বান্ধি সমীপত আনা, সহযোগী কৰি তোলা। এই স্নেহেই চুম্বক হৈ যাব যাৰ বাবে সকলোৱে একেলগে সংগঠিত ৰূপত পিতাৰ ষ্টেজত গৈ পাব। সেয়েহে এতিয়া অন্তিম প্ৰত্যক্ষতাৰ হীৰোৰ ভূমিকা পালন কৰাৰ নিমিত্ত হোৱাৰ সেৱা কৰা তেতিয়া সঁচা সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ’ব।

*শ্লোগান:- সেৱাৰ দ্বাৰা সকলোৰে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰা - এয়া হৈছে আগবাঢ়ি যোৱাৰ লিফ্ট।

ওঁম্ শান্তি!!

***